

El carrer no afluixa la pressió pel 9-N

La V independentista esdevé un èxit que interpel·la els partits, Madrid i el món en un moment crític del procés

setembre 12, 2014

“El problema dels catalans és que mai van saber què desitjaven, i ahora ho desitjaven intensament”. Ho diu Albert Sánchez Piñol a *Victus*, un dels llibres que ha recreat de manera més magistral les vicissituds d’una guerra, la de Successió, i de la fi d’un llarg setge, el de Barcelona, del qual ahir es complien tres-cents anys exactes. La novel·la, triomfadora del Sant Jordi 2013 i que fa uns dies el ministeri d’Afers Estrangers espanyol va prohibir presentar a l’Institut Cervantes d’Utrecht, cosa que va provocar un escàndol, és plena de judicis de valor sobre els catalans i els castellans extrapolables al 2014. Però el que encapçala aquesta crònica, el d’un poble que no sap què vol, va quedar ahir en entredit. Si més no pel que fa als independentistes, majoria a les enquestes. Ja fa tres anys que una generació de catalans (ahir les xifres ballaven entre el mig milió de la Delegació del govern espanyol i els 1,8 milions segons la Guàrdia

Urbana de Barcelona) pren el carrer per exigir votar sobre l'estat propi.

El 2012, l'Assemblea Nacional Catalana, entitat que té previst autodissoldre's l'endemà de la independència, sortia al carrer a favor de l'estat propi, i l'any passat per votar. Enguany insistia. Fa dos anys van aconseguir que Artur Mas girés full definitivament a l'autonomisme i convoqués eleccions amb la consulta i l'estat propi; l'any passat, que els partits fixessin data (9-N) i pregunta, i ahir van incrementar la pressió per fer-ho realitat. Carme Forcadell i Muriel Casals, presidentes de l'ANC i Òmnium, van instar des de la plaça de les Glòries, al vèrtex de la V, el Govern a posar les urnes el dia pactat. Després ho van demanar en persona a Mas a Palau.

Artèries encatifades

La V, que formada amb disciplina va encatifar amb una gran senyera les dues grans artèries, la Diagonal i la Gran Via, va emetre un missatge clar: els catalans volen votar el 9-N. La concentració arribava després d'un estiu de males vibracions per al sobiranisme. La confessió de l'expresident Jordi Pujol -fundador i ideòleg de CDC- que va defraudar Hisenda durant 34 anys, el baix ritme inicial d'inscripcions a la V i la seva complexitat, i les declaracions de consellers d'Unió i de Convergència -a qui Mas no ha volgut amonestar i a qui segons ERC hauria donat ales-, en el sentit que si el TC veta el 9-N més val no fer-lo, havien enrarit el clima.

Però el carrer, el que fa dos anys va donar un full de ruta als partits que no en tenien, ara demana complir-lo. La complexitat és extrema perquè mentre CiU (i també ICV) és partidària de fer la consulta "bé" (d'acord amb la legalitat espanyola), ERC, l'altre pol del procés, juga, com la CUP, a la desobediència.

Debat que necessita treball previ

Mas ja va temptejar a l'agost Oriol Junqueras per acordar el pla B, que passaria per fer plebiscitàries ràpid i amb llista conjunta, que els republicans condicionen a arribar fins al final amb el 9-N i concórrer amb la declaració unilateral d'independència. I en els pròxims dies intentarà reobrir vies de diàleg amb ERC i amb la resta. És el que ha de fer si no vol que el debat de política general de la setmana que ve sigui un camp de mines que faci trontollar la unitat a l'hora de votar resolucions (és quasi impossible que no n'hi hagi sobre què fer davant el veto del TC). Junqueras, però, recordava ahir, davant les apel·lacions de CiU i Mas a la unitat després de reunir-se amb els organitzadors de la V, que aquesta ja hi és i que és per la consulta. Per ell només val votar i ara no toca pensar en cap pla B.

Mas admetia haver-se sentit interpel·lat però es confessava "compromès" amb la consulta i va intentar tornar a posar la pilota a la teulada de Madrid insistint en el "gran error" de Mariano Rajoy menystenint el clam per votar. La V pretenia un missatge triple. Als polítics, amb Mas al capdavant, per complir els acords; al govern espanyol -fins ara sord- per seguir l'exemple del britànic amb Escòcia, que votarà la setmana que ve, i a la comunitat internacional. La catifa que formava la senyera només es veia esquitxada per les lones de l'ANC apel·lant als líders mundials (d'Obama al papa Francesc o François Hollande) per posar-los del costat de la causa catalana, cosa que fins ara no ha passat.

La marxa volia blindar el procés. Els organitzadors tornen ara als partits l'anhel. I saben que el 9-N no pot acabar en una derrota que seria el primer fracàs del procés. No votar o fer-ho en una jornada accidentada o sense participació o implicació institucional trencaria la unitat. Els partidaris de votar sí o sí s'arrisquen al fiasco si no hi ha compromís unànim i els que enarboren el "fem-ho bé", que ja saben que Rajoy no es mouria i el TC vetaria el 9-N, han d'explicar com exercir el dret a decidir sense acord a la vista amb l'Estat si no és amb un gest sever de desobediència que han de fer creïble.

El PP veu el sí "a la baixa"

L'independentisme va prendre de nou Barcelona i l'espanyolisme va intentar fer sentir la seva *majoria silenciosa*. Societat Civil Catalana, amb el suport i els líders del PP, Ciutadans i les simpaties d'alguns dirigents del PSC, va triar Tarragona, que presenten com el feu unionista. Entre 3.000 i 7.000 persones, segons les fonts, s'hi van reunir. El PP intenta plantar cara. Ahir, mentre Rajoy vinculava les facilitats per als trasplantaments d'òrgans a la unitat d'Espanya, Alícia Sánchez-Camacho, que al matí havia congregat unes dues-centes persones al Parc de la Guineueta, insistia en el front espanyolista i assegurava que "l'independentisme va a la baixa" després de la V. I el líder del PSOE, Pedro Sánchez, i el del PSC, Miquel Iceta, asseguraven que era un dia per bastir ponts i buscar solucions. Unes solucions que no eren les que reclama un independentisme que segueix mobilitzat i vigilant.